

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 948/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијала у Прокупљу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 615/19 од 31.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље АА из ..., изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 615/19 од 31.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ решења о трошковима парничног поступка садржана у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 615/19 од 31.10.2019. године и ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 2797/17 од 28.08.2019. године, па се у том делу предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2797/17 од 28.08.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да јој уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате на основице наведене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 615/19 од 31.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиље а пресуда Основног суда у Прокупљу П 2797/17 од 28.08.2019. године, је потврђена.

Против решења о трошковима парничног поступка садржаног у правноснажној пресуди донетој у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због

битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/2014, 87/18).

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе разматрања правних питања у вези трошкова парничног поступка, јер постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке решења, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка у смислу одредбе члана 408. и 420. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиле основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле и обавезао тужену да у корист тужиле изврши уплату припадајућих доприноса надлежном фонду ПИО за период за који је тужиле тужбеним захтевом тражила. Одлучио је да свака странка сноси своје трошкове поступка, јер је закључио да је тужиле доприносе могла потраживати у поступку у ком је потраживала новчану накнаду. По мишљењу првостепеног суда, тужиле основано потражује разлику на име неуплаћених доприноса, али на тај начин прави издатке који далеко превазилазе висину тужбеног захтева, па је због тога, у ситуацији када је тужиле имала могућност да потражује доприносе у ранијем поступку, правично да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепени суд је потврдио одлуку о трошковима парничног поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да тужиле основано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права и то одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП, прописано је да је странка која у целини изгуби парницу, дужна да противној странци накнади трошкове. У смислу одредбе члана 154. став 1. истог закона, суд ће приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 153. став 2. Закона о парничном поступку, ако странка делимично успе у парници, суд може, с обзиром на постигнути успех да одреди да свака странка сноси своје трошкове или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова.

У овом случају, тужиле је у парници успела у целини, тако што је њен тужбени захтев усвојен, па у ситуацији у којој је тужена оспорила тужбени захтев тужиле, следи да јој је проузроковала трошкове, које је дужна да јој накнади, у смислу цитираних одредби закона. Начело економичности поступка, Законом о парничном поступку није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка,

док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа. При одлучивању о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови руководе, јесте успех парничних странака у спору.

Како због погрешне примене материјалног права нижестепени судови нису утврдили чињенично стање битно за одлуку о захтеву тужиле за накнаду трошкова парничног поступка, Врховни касациони суд је укинуо обе одлуке о трошковима поступка и предмет, у том делу, вратио првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку, првостепени суд ће утврдити битне чињенице о томе који су трошкови тужиле били потребни ради вођења парнице, након чега ће, правилном применом материјалног права одлучити о њеном захтеву за накнаду тих трошкова.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 416. став 2., у вези члана 420. Закона о парничном поступку.

Овај суд није одлучио о захтеву тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији, сходно одредби члана 165. став 3. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**